

carrière in de koelkast

HEB JE EEN TOPBAAN, ZEG JE DIE OP OM FULLTIME VOOR
MAN EN KINDEREN TE ZORGEN. DAT SNAPT NIET IEDEREEN.

A portrait of Cynthia van de Putte, a woman with long dark hair, wearing a pink corduroy blazer over a white turtleneck. She is resting her chin on her hands, looking directly at the camera with a thoughtful expression. The background is a solid dark blue.

**‘solliciteren
is lastig
geworden’**

CYNTHIA VAN DE PUTTE (47) werkte als senior researcher bij een Franse headhunter. Haar man werd in 2008 door de multinational waar hij werkt uitgezonden naar Düsseldorf. Zij ging mee, samen met hun twee zonen Luka en Ivar (nu 14 en 11).

“Mensen vroegen weleens: ‘Wat doe je dan de hele dag?’ Meestal maakte ik me ervan af met een grapje: ‘O, een beetje shoppen.’ Maar het was niet onwaar: ik winkelde wekelijks. Voordat ik met mijn man meeging naar Düsseldorf, verdiende ik als headhunter net zo veel als hij. In Düsseldorf wilde ik ook aan de slag, maar in de praktijk bleek dit lastig. Even ben ik grondstewardess geweest, maar werk viel niet te combineren met de werkreizen van mijn man. Dat frustreerde me soms. Ik miste het om onderdeel te zijn van iets groters. Het leidde soms tot discussies met mijn man. Hij onderschatte mijn frustraties, maar ook hoeveel werk het huishouden was. Ik vond het lastig dat ik op diners en feestjes weinig te melden had over een eigen carrière. Maar als ik hierin op zoek was naar herkenning, keken andere expatvrouwen me vaak glazig aan. Toch zou ik, als ik het over kon doen, dezelfde keuze maken. Mijn man en ik gingen als team de buitenlandse ervaring aan, beleefden samen dat ‘eerste dag op school’-gevoel. Dat verbond ons. Onze kinderen hebben zich enorm ontwikkeld, twee talen erbij geleerd. En ook financieel zijn we er behoorlijk op vooruitgegaan. Het offer dat ik heb gebracht, heeft dus wel wat opgeleverd. Nu terug in Nederland wil ik weer aan de bak. Maar ik merk met solliciteren dat dit moeilijk gaat worden; ik ben niet meer de jongste.”

BLAZER EN COLTRUI MANGO

JOSINE KOCH (38) werkte bij een online marketingbureau toen zij in 2011 voor haar mans werk verhuisde naar Zürich. Ze heeft twee zontjes (8 en 4) en een dochter (6). Ze is in 2015 gescheiden.

“Ik had niet verwacht dat ik het moederschap zó leuk zou vinden. Zorgen voor zo'n uk, die helemaal van mij afhankelijk was. In het begin van onze tijd in Zürich zocht ik nog wel naar parttime werk, maar dat fenomeen kennen ze in Zwitserland nauwelijks. Fulltime vond ik als moeder geen optie. En toen de tweede kwam, had ik het druk genoeg. Met één kind kon ik nog uithuizig zijn, nu werd dat moeilijker. Mijn ex deed het ondertussen supergoed op zijn werk. Ik was trots op hem, maar ook een beetje jaloers. Ik had het gevoel dat ik stilstond. Soms frustreerde me dat en reageerde ik dat af op hem, als hij naar zijn werk ging. Dat sloeg natuurlijk nergens op. Ik was vooral niet happy met mezelf.

Na de geboorte van de derde had ik het zwaar; dag en nacht zorgen voor drie kleine kinderen brak me op. In die periode sprak mijn ex zijn twijfels over ons huwelijk uit. Voor mij compleet onverwacht. Achteraf zie ik in dat we elkaar waren kwijtgeraakt. De tegenstelling tussen ons was te groot. Hij floreerde in Zürich, ik was bezig met overleven.

We zijn uit elkaar gegaan. De kinderen en ik verhuisden terug naar Nederland. Hun vader zien ze om de week. Inmiddels werk ik weer en voel me zo veel sterker. Tegen mijn tien jaar jongere zelf zou ik nu zeggen; verhuis alleen mee als je ook iets voor jezelf hebt; een opleiding, baan of vrijwilligerswerk. Wil je gelukkig worden, blijf jezelf ontplooien.”

TOP EN OORBELLEN MANGO

**‘hij floreerde,
ik was bezig
met overleven’**

**'volgens
mijn broer
moest ik
mijn stufi
terug-
betalen'**

CHARLOTTE DE VREEZE - NAUTA (41)
werkte bij een pr-bureau, is getrouwd
met bankier Alexander (59) en moeder
van Elizabeth (11) en Iskander (9).

"Mijn broer vond dat ik als niet-werkende verplicht was mijn hele studiebeurs terug te betalen aan de staat. En mijn voormalige schoonzusje nam niks meer van me aan, omdat ik me zonder werk niet zou ontwikkelen. Ik vind het kortzichtig om zo te denken, mijn zelfontplooiing is juist heel breed: als moeder en door mijn vrijwilligerswerk, de ouderraad, verschillende cursussen. Op school kijken sommige werkende moeders vooral de thuisblijfmoeders aan als er dingen geregeld moeten worden. Gelukkig zijn er ook veel werkenden die juist respect hebben voor de thuisblijfouder. School is voor kinderen leuk en vermoeiend. Alexander en ik wilden niet dat onze kinderen bij een naschoolse opvang wéér in een pikorde terecht kwamen. Aangezien ik flink minder verdiende, was het logisch dat ik degene zou zijn die thuisbleef. Alexander moet daarbij veel reizen voor zijn werk. Deze verdeling werkt goed voor ons. In het begin vroegen vrienden vaak naar Alexanders werk en vervolgens naar de kinderen. Punt. Ze durfden niet verder te gaan, bang voor een ongemakkelijke situatie. Aanvankelijk vond ik de financiële afhankelijkheid wel lastig, durfde geen nieuw paar schoenen voor mezelf te kopen. Inmiddels ben ik het gewend, en zie ik het geld als ons geld. Als de kinderen wat ouder zijn, ga ik zeker weer aan de slag. In de communicatie of fondsenwerving, in beide heb ik genoeg ervaring."

BLAZER EN OORBELLEN MANGO COLTRUI ZARA

MARIJE WITJES (36) werkte als claimbehandelaar bij een verzekeraar. Is getrouwd met UX-designer Mila en heeft twee kinderen: Fons van 2 en Noor van drie maanden.

“Ik heb het nu drukker dan toen ik een baan had. Lanterfantien is er niet bij met twee kleintjes. Wil de één een boekje lezen, heeft de ander honger of een vieze luier. Ik vind het heerlijk thuis, ik heb ontzettend leuke kinderen. Ik had nooit een kindwens, tot mijn moeder overleed; toen kwam-ie opeens vurig op. Over de rolverdeling waren mijn man en ik snel uit; ik zou stoppen met werken. Als kind heb ik ook altijd mijn moeder thuis gehad, aan dat huiselijke heb ik hele goede herinneringen. In mijn gezin is er 's ochtends wel hectiek, maar nooit stress; als ik om 9 uur in mijn badjas wil rondlopen, dan kan dat. Wat ik de hele dag doe? Ik ben geen antroposofische knutselmoeder, dus ga liever met de kinderen naar het bos om te wandelen. Soms spreek ik af met andere thuisblijfmoeders, bijvoorbeeld mijn buurvrouw. En ik heb een blog en Instagram waar ik veel contacten uit haal. Ik krijg soms negatieve reacties op het feit dat ik niet werk. Zo zou ik me niet ontwikkelen. Maar als moeder leer ik meer over mezelf dan ooit. Kinderen houden je een spiegel voor. Als ik wel zou werken zou ik het moeilijk vinden om zo veel te moeten missen van Fons en Noor. Mijn financiële afhankelijkheid voel ik niet als zodanig. Ik krijg geen maandelijkse toelage ofzo, we delen gewoon alles.”

TRUI C&A OORBELLEN PARFOIS

**‘ik vind
het heerlijk
thuis’**

**'ik doe
heus meer
dan mijn
nagels
lakken'**

STEFANIE VAN NOORT (44) was hr-adviseur, is getrouwd met Olivier – operationeel directeur van een internationaal op- en overslagbedrijf – en thuisblijfmoeder van Nanette (11) en Lisa (9).

“Als ik vroeger op borrels de vraag ‘Wat doe jij?’ kreeg, antwoordde ik: ‘Ik werk even niet.’ Pas sinds kort durf ik dat ‘even’ weg te laten. Ik heb lang geloofd dat ik niet kon werken vanwege de kinderen – onze oudste dochter heeft autisme en een verstandelijke beperking en behoeft meer zorg. Maar toen een vriendin kritisch doorvroeg, besepte ik dat ik het niet wil. Ik vind het fijn zoals het nu gaat. Olivier reist veel voor zijn werk, ik ben er vooral voor onze dochters. Daardoor heerst er rust in ons gezin. In 2008 vertrokken Olivier en ik samen met onze destijds eenjarige dochter voor drie jaar naar Australië voor zijn werk. Onze rolverdeling was toen al traditioneel; ik werkte parttime, Olivier was kostwinner. Ik vond het prima om mijn baan als hr-adviseur op te zeggen; ook zonder werk was Australië goed voor mijn ontwikkeling. Terug in Nederland heb ik mijn loopbaan niet meer opgepakt. Sommige vrienden keken me raar aan; het zou slecht zijn voor onze relatie en mijn onafhankelijkheid. Maar ik doe heus meer dan mijn nagels lakken en koffiedrinken. Ook zonder betaalde baan kun je maatschappelijk van betekenis zijn en je verder ontwikkelen.

Wij zien Oliviers succes ook als mijn succes. En met mijn hr-achtergrond ben ik voor hem een volwaardige sparringpartner. Als de kinderen uit huis zijn wil ik wel weer een baan zoeken. En ik ben ervan overtuigd dat me dat – ondanks het gat in mijn cv – zal lukken.”

TOP COS OORBELLEN MANGO